
Tamás Kincső

FEHÉR KAVICSOK (EGY BOLDOG SZERELEM TÖRTÉNETE)

AMÍG UTAZOL

Amíg utazol, én írok, mert nem bírom a tétlenséget.

Délután kétszer is kimentem a kapun, mindkétszer teafüvet szedni. Elmesélem, hogy jártam. A kerítésemen túl az út, az út túloldalán sok a menta, nekiláttam bicskával vagdosni, amikor ismerős színű kocsit pillantottam meg az úton. Az autóboltosom mindig tiszta Passatja csordogált kényesen lefelé. Megörültem, mert már egy hete kérem, beszélje meg a szerelőjével, emelné fel a kocsimat, régóta zakatol valami a lábam alatt, csapágy, futómű vagy a kormányrúd, amiben régóta van egy kottyánás, megcsináltatnám. Ők itt vasárnapoztak, fennebb, városi emberek gyakran vágynak a zöldbe. Két szép lányka a kocsiban, elől a vörös hajú feleség, kettejüké a bolt, évek óta hozzájuk fordulok mindenféle kocsügyben. A nő megjegyezte, milyen jó nekem, szedem a friss mentát, s hogy ő is szedne teának, de nem ismeri, melyik miféle. *Biológiatanárként*, válaszoltam, *legalább ennyit illik tudnom*, különben meg nem olyan nehéz felismerni azt a néhány gyógynövényt, ami nálunk nyáron székérderéknyi mennyiségben gyűjthető, és kiváló főzet készül belőle.

A mentát megmostam, mert az út poros, és körülötte minden, majd kimentem, hogy a második körben megjárjam a legelőt, ami nem poros, mert az úttól távolabb esik, cickafark végett. Mire eltűntem volna a megszólíthatatlan távolban, a vadőr kocsija jelent meg, egész közel, már nem futhattam sehová, tele a kocs barnára sült asszonnyal és gyerekekkel, horgásztavai vannak néhány kilométerrel feljebb, mondta, hogy keresett már, mert naponta jön hozzá a medve, és tudja, mert mondtam nemrég, hogy medvét még nem láttam itt, nálunk, mennék barátkozni vele. Mák, a hollóm éppen elrepült a fejünk felett, megcsodáltuk őt is. Úgyhogy mehetek medve-

lesre, bassza meg, a protokollnak muszáj eleget tenni, valahogy kezelnem is kell a helyzetet, mert a vadőr nagy nőcsábász hírében áll. Cickafark nincs, de szedtem sok, nem poros vadmentát. Hát ilyen, ha kiteszem a lábam a kapun, harminc métert se mentem.

Aztán fogtam a kisebbik fejszemet, hogy én most levágom a rózsabokrot, amin tegnap fűnyírás közben felakadtam, de láttam, hogy tele van nagy, zöld csipkebogyóval, és hát minek menjek a dombra csipkebogyóért, ha az udvaron is terem, végül felkötöttem a nagy, lehajló ágat a sarokoszlophoz. Ennyit végeztem, amíg te utaztál. Persze, napoztam meg pihentem a nap-sütötte kanapén, simogattam kutyát, macskát, hollót, és olvasom az arabokat. Fogytam harminc dekát tegnap reggel óta (52,7 kg), aminek kiváltképpen örülök. Állítólag van egy nép vagy törzs, vagy legalábbis létezett egykor, amelynek tagjai szokás szerint minden este egy korsóba dobnak egy fehér vagy fekete kavicsot, ki-ki a magáéba aszerint, hogy jó vagy rossz napja volt. Aztán, ha meghal valaki, összetörik a korsót, és megszámlálják a kavicsokat. Ha sok a fehér, azt mondják: meghalt egy boldog ember. Ha sok a fekete: meghalt egy boldogtalan. Tegnapra és mára nagy, fehér kavics dukál.

És, hogy az estém se legyen unalmas, sötétedéskor a macska megjelent a nappali ajtajában egy egérrel, Mák rögtön lesuhogott az alvóágról, amit a nappali előtt, a ház déli oldalán rendezett be magának, Panda is itt termett, mert ő mindenre nagyon fülel, ráijesztett a macskára, az fúj, és elengedte az egeret, az egér futott balra, futott jobbra, ugrott a kutya, utána kapott a holló, de mindketten elszalasztották. Most állnak tanácstalanul (sajnos sötét van már fotózni), hátha felbukkan valahonnét. Két lökött! A macska pedig menne ki újabb egérért. Remélem, nem untatlak. Mindjárt fekszem úgyis, csak előbb háromszor kiengedem a macskát, és kétszer be.

Nem tudtam zárni a levelem.

Aggódok, hogy utazol, nem tudtam elaludni, meg hát ezek a bolond arabok annyi édességet és gyümölcsöt zabálnak az éjszaka közepén, hogy fel kellett kelnem és ennem valamit, ami kielégíti a kívánásomat, ami este, *Az ezeregy éjszaka* olvasása közben egyre csak nőtt és nőtt. Ordát ettem hársfamézzel, és egy szép, zöld almát. Tudod, mi az orda?

Remélem, szerencsésen hazaértél.

Ha nem válaszolsz temérdek levelemre, holnaptól kedvesnémezek, mint szegény Mikes a fiktív címzettet, és írom tovább a kisbeszámolóimat, mert szeretek mesélni, de nincs kinek. Rajtad kívül. Nem kell válaszolnod, de nekem igencsak kell, hogy legyen kedvem leírni a számtalan érdekes történetet, amely körülvesz.

Kedves bátyám!

Mert mégiscsak jobban hangzik, mint a kedves néném.

Nem válaszolsz. Bár beszélsz hozzám álló nap, arra, amit írok, nem válaszolsz. Nem baj, nem várok választ, én viszont írok tovább, mert tudom, hogy szereted olvasni, nekem meg jót tesz, ha mesélhetek, és ki másnak mesélnék, ha téged szeretlek.

Így majd minden este, amikor Mák végleg felül az alvóágra, és többé nem zavar meg, nem állít fel a gép mellől senki és semmi, leírom szépen, milyen napom volt, hogy utólag átélhesd velem, de annak csak a lényeges mozzanatait, mert, ugye, annyi minden történik az emberrel egyetlen nap alatt, az események nagy része hosszú távon érdektelen, az idő kirostálja, nyoma sem marad, csak amikor az ember fekszik a halálos ágyán, kap a fejéhez: minek az a rengeteg összevissza rohangálás? És nem érti, hogyan nem látta, hogy abból a rengeteg rohanásból, amit élete során lezavart, tulajdonképpen alig egy-két lépés volt fontos. És úgy hal meg, értetlenül. Számomra most egyetlen fontos dolog létezik (és bocsásd meg nekem, hogy ledolgozom a szerelmet, néha nem jön a legjobb szó az ember szájára, és én nem várhatok holnapig): a mi szerelmünk.

Azt akartam neked elmesélni, amíg úton voltál, csak féltém, hogy fáradtan érkezel, és nem lesz türelmed olvasni, és mihelyt egy sorral is többet írok a kellesnél, amit te nem olvasol el, mert fáradt vagy, mondod, hollott egyszerűen csak érdektelen, a mi szerelmünk elillant, nincs, nem létezik, nem is létezett soha. Azt akartam mondani már tegnap, hogy valóban úgy van az, hogy igazán szeretni csak az tud, aki képes elviselni az egyedüllétet, mert az az ember rég nem kér semmit, rég nem vár semmit, beéri morzsákkal. És nekem a morzsa az, hogy írhatok. Hogy van kinek írnom.

Felkeltem hát pontban hat órakor, mint mindig, teát és kávét készítettem, a meleg folyadékok mellett elfoglaltam helyem a világban, azaz megnéztem, mi történt, amíg én aludtam. Mert a világ nem annyiból áll, mint itt nálunk a nappalok, a föld másik felén, Amerikában például éppen akkor élnek, amikor mi legjobban alszunk, én legalábbis, mert én éjszaka alszom. Elolvastam a cikkeket, amelyek címe érdekesnek tűnt, legtöbbit az agykutatásról, neuropszichológiáról és hasonlókról, amivel nem untatnálak soha, de engem roppant érdekel.

Aztán futni indultam, Mák és Nemez, a puli nagyon vártak. Nemez nyüszített, a holló káromgott az ajtóban, mondom, ha nem haragusztok, előbb melegítetek kicsit, azt mondják, jól van, megvárnak, csak igyekezzem. Így

kifordultunk a kapun, én egy szál izomingben, mert már kilenc órára járt, a holló fényes, vadonatúj tollruhájában, Nemez a kétéves bundájában, amit ezért nem vágok le róla, mert így a nagyok, ha meg is tépik, a szőre páncélként védi, ez az egy kutya a három közül soha nem lyukas nagy verekedések után, amikor a másik kettőből rendszerint patakban folyik a vér. Szukák, ez van, harc van, állandó verseny. Jött a holló egy darabig, aztán eltűnt az erdőben, ahol a Pista bácsi kertje véget ér, és indul kifelé egy út, azon túl meg csapás és legelő. Ott kel a nap. A puli szépen hazajött velem, a futás jólesett, a légzést megtartandó, magamban skandáltam: *Nem kell cigi, nem kell cigi*. Mert alig több mint egy hete szívtam az utolsót, de nem úgy, mint máskor, hogy az üres csomagot eldobtam, hogy, *na, többet nem veszek*, most a maradék fél csomagot felraktam a hűtő tetejére, jó magasra, de az időnként aljas módon le-leszól: *Itt vagyok, el ne feledkezz rólam!*

Aztán fel a rúdra, és kihúztam magam nyolcszor, amin felettébb csodálkoztam, mert tegnap csak hét jött össze, utána pedig felállítottam a deszkaajtót, ami az esővízes hordót takarja, valamikor a kerti zuhanyzó háttéréül szolgált. Tegnap verte le Panda, amikor a pele, a kegyetlen peleanya nekifogott, hogy kilakoltassa túl nagyra nőtt csemetéit a padlásról. Végül talán megsajnálta őket, mert a cseréplécek egyik végénél Nemez ugrált, mint a pingponglabda, másik oldalt Panda artistaként mászott a téli gumikon, farakáson és mindenem keresztül, hogy elkapja a kilökött pelefiókát, mielőtt az földet érne.

A húzódzkodó rúd mellé raktam a pálinkás hordót, amiben a lódarázs fészkel, sokáig Mák ketrece mellett állt a kertészasztalon, de utolsó elutazásomkor nem mertem őket ott hagyni, féltem, nem lesznek jó szomszédok. A lódarázs velem nem kötekedik, talán Mákot sem bántotta volna, de én így nyugodtabb vagyok. Most már nemcsak ketten, harmadik, talán negyedik is ki-be jár a hordócska két lyukán, dongnak mélyen, megszerettem őket. Ekkorra visszatért Mák, és jött velem mindenfelé, vartyogott közben. Valahol az erdőben a szabad hollópár káromgott, a nap még a magas bükkfák mögött, amikor megláttam, mit rendeztek a cinegék, mert csak ők olyan szemtelenül bátrak, az ablakpárkányon. Valamelyik este ugyanis, amíg én edzésen voltam, a kislányom a bébiszitterrel tökmagot rágcsált az ajtó előtt, a héját meg a gömbölyű, fehér hamutálba rakták. A cinegék, nem elég nekik Isten összes legye és bogara, megtalálták és széthányták nekem, de a cigarettacsikkeket is, amit a vízszelők hagytak, meg én, és nem akarok emlékezni rá, hogy nemrég még egyiket gyújtottam a másik után, amíg egy nap már nagyon fáj a kulcscsont és az első bordák közt a nem

tudom, mi (pedig tudnom kellene), és amikor másnap még jobban fájt, azt mondtam: *Elég.*

Letöröltem hát az ablakpárkányt, aztán le a másikat és harmadikat, negyediket, és egyszer csak azon kaptam magam, hogy takarítok, és az jutott eszembe, hogy tegnapelőtt, amikor reggel felkeltem, és nem voltam ennyire boldog, mint ma, mert még nem tudtam, hogy elindultál felém, csak sejtettem és reméltem titkon, nekiugrottam a könyvespolcnak, és rendet raktam a könyveim között (szerencsére nincs sok). Meglepetten konstataáltam: úgy viselkedek, úgy mozgok a házamban, rendezek és takarítok, mint aki vendéget vár. Amikor tegnap írtad, hogy útra kelsz és indulsz, ha nem is rögtön hozzám, de felém és mindenképpen közelebb, olyan boldogság öntött el, hogy kimondhatatlan, és örültem, hogy legalább a könyvespolc megvan, ha váratlanul betoppansz, nyugodtan legeltetheted rajta a szemed, megfoghatod, a kezedből nézheted, fellapozhatod, amelyik izgat, én vagyok mind.

Amint az ablakpárkányokkal végeztem, szétnéztem az udvaron, felmértem, vajon hány óra munka, ha egyszer csak szólsz, hogy most tényleg indulsz. Idén a kert nem hozza a legszebb formáját, a bolond holló mindent kigyomlált, ami tavasszal zsenge szárba szökken, pedig szép, színes liliomok ágaskodnak, ágaskodnának és virulnának, éppen ilyenkor, júliusban. Idén elhanyagoltam a kertet, *ha már a holló pusztít, én minek törjem magam.* Így idén először nem gyomláltam a ribizlisor között, aminek következtében érdekes bokrok nőttek, lenge szárú, ernyős virágú fehér üröm, sárga, tömött bugavirágú ökörfarkkóró, kopaszságában elegáns katáng, melynek szikár virágai az égbolt kékjét varázsolják ide, letört szilánkokként. Úgy láttam, ez most mind különleges és különlegesen szép. A tűzfát sűti a nap, szárad, már meg tudok fordulni a parkolóban, nem kell kitolatnom, és ez jó, a halom egyik sarkát odébb kellene dobnom, mert a ház elé felállni kocsival még mindig nem tudok. De azt egy másik reggel, mert ma város.

A városban berobogtam egyenesen a főtéri közjegyzőhöz, kérdezzem meg, milyen papírok kellene, hogy írjunk felhatalmazást, mehessenek a gyerekek nélkülem külföldre. Amit a román lány válaszolt, szomorúsággal töltött el, mert válási papírt nem hoztam magammal. A volt férjem kért pénteken, intézzem el, az ő közjegyzője szabadságot éppen. Mondtam, hogyne, ennyivel igazán hozzájárulhatok a szabadságomhoz, pedig tavaly csak aláírtam, amikor a jegyzőnő kérdezte, ki fizeti, azt mondtam: *nem én.* Felrobogtam hát a bérelt házhoz, ahol a gyerekeimet találtam, egyiket pi-

zsamában, és vendégeket két másik gyerekkel, tacszóval, a bejárónőt, aki éppen tojást rántott. De a volt férjem sajnálkozva mondja: válási papírja nincs. Hogyan is volna. Telefonált a közjegyzőjének, aki hál'istennek mártól már dolgozik, és neki minden az archívumban, úgyhogy megúsztam a haza- és visszautat, az idegen irodát. A kislánykát elvittem, tömjék be a másik fogát is, az is tejfog, abba is rózsaszínű tömést kértünk, viselte bátran, hősiezen. Róluk képet nem küldök, mert a gyerekeim zavarbaejtően szépek, és ez enyhén szólva nemcsak az én érdemem, azt a férfit pedig, aki a szépség másik részét adta, egy életre magamhoz kötöttem, akarva-akaratlanul. Hogy gyereket akartam-e, amikor akartam, vagy a férfit próbáltam egy életre bebiztosítani magamnak a gyerekek által, majd máskor elmesélem.

Közben telefonáltam, hétfőn szoktam telefonálni, aztán egész héten nem, egyeztettem lovaglóórát a kislánynak, felhívott végre az autószerelő bocsánatkérően, hogy múlt héten kimentem a fejéből, pedig az autóboltos szólt, megegyeztünk az időpontban. Az erdésszel hívogattuk egymást, hol én nem hallottam, hol neki nem volt térereje, aztán végül sikerült megbeszélni, hogy holnap három órakor meglátogat, megszabadít a huszonöt méter tűzifa árától. Vásároltam mindenfélét, és megcsináltam a papírt a közjegyzőnél, át is adtam az illetékesnek, aztán mentem volna kifelé a városból, de eszembe jutott, hogy elfelejtettem tortát rendelni a fiam pénteki születésnapjára, közben két helyen gázpalackot kerestem, amin majd edzőtáborban forralhatok vizet teának, kávénak, mert idén ismét olyan helyre megyünk, ahol konyhához nincs hozzáférés, én meg rendszerint ötkor kelek, nyolctól az első edzés, futással és erőgyakorlatokkal, hosszú az a megszokott reggeli folyadék nélkül. Amikor már majdnem elcsüggedtem, hogy nem talállok, pedig utolsó tétel a listán, eszembe jutott a horgászbolt, és ott találtam is.

Nem olvastam ma az arabokat, hatra értem haza, éhesen. Pedig magammal vittem a könyvet, a védőborítóját levettem, ne szakadjon, alatta szép, bézs vászon, kék, nyomtatott mintával. Könyvjelzőnek tegnap a kislányom *batmanes* füzetkékjét csúsztattam a lapok közé, de túl vastag, kicsúszott a könyvből. Hazaérve előkerestem a vonatjegyet, előbb azt találtam meg, amelyik kivitt hozzád, majd eszembe jutott, hol az igazi, a hazautas. Az első lány történetéig jutottam, és meg kellett állnom itt, mert sok, nagyon sok, amit eddig láttam, hallottam és tapasztaltam. Ezt a könyvet nem végzem ki a héten, százszázszáz, ezt csak apránként tudom befogadni. Amit nem tudok felejteni, a második koldus meséjéből az ifjú válaszát az

ifritnek, aki azt kéri tőle, vágja le a szeretett nő fejét, az meg így válaszol:
*Ó, ifrit, hősök hős fia, győzhetetlen dalia, ha egy leány, aki észben és vallásban
alárendelt lélek, bűnnek tartotta, hogy a fejemet levágja, én még kevésbé üt-
tem le a fejét, mikor soha életemben nem láttam.*

Elköszönök most, remélem, nem locsogtam tele a fejed értelmetlen-
séggel, ha mégis, bocsásd meg egy szerelmes nőnek.